

mod Arbejderne, idet disse ved at afslaa Arbejde til en Løn, der laa under den almindeligt betalte for Arbejde af den paagældende Art, afskar sig fra at modtage Arbejdsløshedsunderstøttelse i Tilfælde af Arbejdsløshed. Arbejdsløshedsforsikringens Karakter vilde herved ændres i de Arbejdsgiveres Favør, som vil benytte Arbejdsløsheden til Løntryk.

Mindretallets Forslag derimod indeholder en med Hensyn til den faglige Lønkamp neutral Bestemmelse om, at en Arbejder, selv om han personlig tidligere har oppebaaret en højere Løn, dog ikke kan oppebære Understøttelse, saafremt han vægrer sig ved at overtage Arbejde til den paa den paagældende Arbejdsplads eller Egn almindelige Løn for tilsvarende Arbejde.

I Ændringsforslag Nr. 43 gives nærmere Regler for Kontrollens Udøvelse med det Formaal saa vidt gørligt at udelukke Muligheden for Misbrug. Som Følge af denne Ændring har Mindretallet under Nr. 11 foreslaaet den i Lovforslagets § 6 Arbejdsgiverne paalagte Anmeldelsespligt ført tilbage til, hvad der er gældende i den bestaaende Lov, idet Lovforslagets Affattelse paa dette Punkt vil medføre en uhyre og for største Delen overflødig Korrespondance mellem Arbejdsgiverne og Arbejdsanvisningen.

De af Flertallet foreslaaede Kontrolkort vil som et for alle Arbejdsforhold gældende System efter Mindretallets Opfattelse svække den Kontrol, som det hidtil har været i Arbejdsløshedskassernes Interesse at udøve, uden at give nogen sikker Garanti mod Misbrug.

I Ændringsforslagene Nr. 87, 88, 91—93 foreslaar Mindretallet en i Forhold til den hidtidige Ordning noget ændret Sammensætning af Tilsynet med Arbejdsanvisningen og Arbejdsløshedsforsikringen, idet Mindretallet kan bifalde Tanken om at skabe saa nøje et Samarbejde som muligt mellem disse to Institutioner.

Mindretallet kan imidlertid ikke tiltræde Lovforslagets Ophævelse af den nuværende Ordning, hvorefter Arbejdsløsheds-

kasserne har en ansvarlig Inspektør som Statens tilsynsførende, idet man maa hævde, at Kasserne som selvstyrende Forsikringsinstitutioner gør en saadan Ordning naturlig. Ogsaa den Omstændighed, at Erstatningen af Arbejdsløshedsinspektøren og Arbejdsanvisningsdirektøren med to Kontorchefer og en Arbejdsdirektør medfører Oprettelsen af endnu et højtlønnet Statsembede uden nogen paaviselig Nytte, gør, at Mindretallet ikke kan tiltræde den foreslaaede Ordning. Gennem den af Mindretallet foreslaaede Ordning skabes der Mulighed for den nøjeste Samvirken mellem de to nævnte Institutioners Ledelser dels ved, at Arbejdsanvisningsdirektøren faar Sæde i Arbejdsløshedsnævnet og Arbejdsløshedsinspektøren i Arbejdsanvisningsnævnet, dels derigennem, at Indenrigsministeren kan indkalde de to Nævn til Fællesmøder under Ledelse af Chefen for Indenrigsministeriets Socialdepartement. Med Henblik paa de Opgaver, der er tildelt Arbejdsløshedsnævnet under ekstraordinær Arbejdsløshed, foreslaar man endvidere, at Nævnet ved Behandling af herhenhørende Spørgsmaal suppleres med Arbejdsgivernes Repræsentanter i Arbejdsanvisningsnævnet samt Repræsentanter for Kommunerne.

Vedrørende Arbejdsanvisningen foreslaar Mindretallet under Nr. 9, at det københavnske Arbejdsanvisningskontor opbører med at virke som Centralanvisningskontor for hele Landet. Naar det københavnske Kontor underkastes en udelukkende kommunal Ledelse, findes det rimeligt, at Centralledelsen for hele Landet henlægges til den statslige Myndighed, Arbejdsanvisningsdirektøren.

Med Hensyn til Lovforslagets Afsnit III om ekstraordinær Arbejdsløshed da kan Mindretallet tiltræde, at der søges oprettet en Arbejdsløshedsfond, og man kan tillige tiltræde, at der ved Dannelsen af denne Fond paalægges Arbejdsgiverne Bidragspligt. Man kan dog ikke tiltræde de i Lovforslaget i saa Henseende opstillede Regler.

Den økonomiske Udvikling viser, at de ekstraordinære Arbejdsløshedsperioder,